

Archiv obce Staré Sedlo

1921 – 1939

Inventář

Číslo EL NAD: 830
Evidenční číslo pomůcky: 346

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Staré Sedlo, nacházející se zhruba 10 kilometrů jihovýchodně od Boru, vychází z původního západoslovanského významu slova sedlo, totiž ve smyslu vesnice či osada, které se kvůli sémantickému významu později přeměnilo v sídlo. K českým názvům patřily Stare Sedlo, Sary Sedlo, k německým Altensattel, Alden Sattel, Alsatl, Sadel, Sadl a k latinským villa Naztaremsedle, villa Starezedlo, Nastaremsedle, Antiquasella, Antiqua Sella alias Starosedl.

První písemný historický záznam o vsi Staré Sedlo se pojí s rokem 1115, kdy je uváděna jako součást majetku kláštera v Kladrubech. Patrně kvůli ekonomickým a politickým obtížím v roce 1420 kladrubský klášter o Staré Sedlo přišel. Majetek byl přepsán zástavou Habartovi z Adlaru. Přestože byla zástava v roce 1422 zrušena a klášter získal ves zpět, již v roce 1434, bylo zástavní právo na ves se vším příslušenstvím definitivně převedeno na mocný rod pánů ze Švamberka, který nad Starým Sedlem převzal údajnou ochranu v průběhu husitských nepokojů v kraji. V roce 1459 je jako držitel vsi Staré Sedlo uváděn Jan ze Švamberka. Rod Švamberků je v souvislosti se vsí připomínán ještě v roce 1463. Koupě sousedního statku v Olešné v roce 1465 znamenala pro Staré Sedlo důležitý historický mezník, neboť tímto krokem nejenže rozšířil Jan ze Švamberka významně svoje území, ale spojil tak vývoj těchto lokalit dohromady. Od tohoto okamžiku tvořilo Staré Sedlo součást statku v Olešné, přičemž s tímto územním celkem zůstalo spjaté trvale téměř tři století.

Posléze se statek (se vsí Staré Sedlo) ocitl v rukách Reitzensteinů z Reitzensteina. Poslední mužský potomek, Jošt Reitzenstein z Reitzensteina a na Olešné, odkázal majetek dceři Anně Hátě někdy po roce 1550. Anna Hátá se v roce 1551 provdala za Adama ze Švamberka, který vyženil statek Olešná se Starým Sedlem a připojil je k panství Přimda. Po Adamově smrti v roce 1590 zdědila olešenské zboží dcera Benigna rozená ze Švamberka, která je v roce 1592 prodala Petrovi Kokořovcovi z Kokořova. K dalšímu prodeji olešenského statku se vším příslušenstvím došlo nedlouho poté a ves Staré Sedlo se stala majetkem Koců z Dobrše. Anna Veronika Kocová z Dobrše, provdaná Thurnu, prodala rodový majetek v roce 1622 Gabrielovi Pechmannovi. Někdy mezi lety 1622 – 1654 se Staré Sedlo ocitlo pod správou panství Bernartice. Při pořizování soupisů pro berní rulu v roce 1654 bylo vedeno jako součást bernartického zboží. V tomto období vlastnil Bernartice podplukovník Paris von Spanko (psaný též jako Spandko), podle matriky zesnulých uváděný jako vynikající stratég a hrdina války s Tureckem, povýšený do šlechtického stavu za odměnu. Byl ženatý s Evou Marií Schirndingerovou. Jejich jediná dcera Anna Alžběta se provdala za hraběte Maxmiliána Karla Lažanského z Manětína. Od nich zakoupil Bernartice hrabě Franz von Sinzendorf na Plané, následně Alexius Wenzel von Hildenbrandt von und zu Ottenhausen. Posléze se jeho syn Jan Josef rozhodl panství prodat, 17. listopadu 1732, knížeti Dominikovi Marquardovi z Löwensteinu a na Boru. Panství Bernartice (společně se vsí Staré Sedlo) pak zůstalo v držení Löwensteinů do roku 1945.

Bernartická část borského panství byla roku 1791 převedena z Klatovského kraje do kraje Plzeňského zřejmě kvůli snazší evidenci majetku v patrimoniální správě, když se pozemkové nároky knížecího rodu Löwensteinů dělily právě mezi kraje Klatovský a Plzeňský, přičemž statky náležely pod ústředí správy panství v Boru.

Územní a správní kompetence obecní samosprávy ve Starém Sedle se vztahovaly pouze na obec samotnou.

Do roku 1862 patřilo Staré Sedlo pod Krajský úřad v Chebu a současně od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Tachově. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Staré Sedlo se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Přimda (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Přimda, jehož součástí byla též obec Staré Sedlo. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmánství v Tachově. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

S ohledem na skutečnost, že v celém archivním souboru se dochovala pouze pamětní kniha obce, představuje rekonstrukce činnosti obecní samosprávy obtížný úkol. Pisatelé kroniky sice vytvořili pozoruhodný a nebývale rozsáhlý písemný výtvar, který detailně popisuje a rozebírá život v obci, nikoliv však z politického hlediska. Kniha je nevyčerpatelným zdrojem a zásobárnou historických, geografických, školních, náboženských zemědělských a všeobecně statistických informací. Nechybí dokonce opisy z matriky narozených a zesnulých podle jednotlivých čísel popisných. Popis v knize se však důsledně vyhýbá jakékoliv zmínce o politických událostech, důležitých pro existenci obecní samosprávy. Rekonstrukce přehledu obecních představených byla provedena především na základě informací uvedených v regionální literatuře.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Johann Schlosser	1909	1923
Franz Losleben	1923	1927
Georg Sattler	1927	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápise z dohlídky spisovny v budově MNV Staré Sedlo z 23. září 1953 je uvedeno, že v úřadovně MNV Staré Sedlo se nenacházely žádné písemnosti z doby německé obecní samosprávy. Z tohoto důvodu nemohlo být přikročeno k řádné skartaci uvedených písemností. Tajemník MNV se zavázal provést další šetření ve věci eventuálního výskytu německých písemností v obci.

Ze zápisu, pořízeného 20. října 1953 v MNV Staré Sedlo v přítomnosti pověřených pracovníků ONV Tachov, vyplývá, že veškerá korespondence a písemnosti z období německé samosprávy obce byly ještě před kontrolou obecní spisovny předány do sběrných surovin. K vyřazeným písemnostem nebyl vyhotoven žádný písemný seznam nebo soupis. V zápise je dále uvedeno, že v obci se nacházela německá pamětní kniha, kterou v roce 1946 převzal český kronikář obce. Tento kronikář ji ovšem zapůjčil za účelem pořízení překladu do českého jazyka mimo hranice obce. Ve stejném zápisu se objevuje také informace o některých písemnostech uložených na farním úřadě. V závěru téhož dokumentu je připojena informace o tom, že jako doklad o činnosti spolků do roku 1945 v obci byly zachovány čtyři spořitelní knížky: hřbitovní, dobrovolných hasičů, školy a obecního úřadu. Dále se zde nacházely také doklady k převzetí a sloučení peněžního ústavu ve Starém Sedle (zcela jistě po roce 1945).

Ze zápisu o provedené dohlídce spisovny MNV Staré Sedlo 26. dubna 1955 je zřejmé, že okresní archivář ve spisovně neobjevil písemnosti, které se v ní údajně nacházely ještě v roce 1953. Upozornil zejména na čtyři chybějící spořitelní knížky a doklady k převzetí a sloučení peněžního ústavu. Tajemník MNV Staré Sedlo přislíbil, že zjistí, kde se tyto písemnosti nacházejí a ihned o tom okresního archiváře uvědomí. Ve stejném zápisu je zapsáno, že okresní archivář osobně odebere německou pamětní knihu, uloženou u občana Josefa Berlla v Prostiboři.

Okresní archivář si tehdy německou pamětní knihu patrně odvezl s sebou, ale v okresním archivu nebyla nikdy vzata do evidence. Nejenže se nedochoval přírůstkový seznam, ale navíc k ní nebyl zaveden evidenční list JAF. Teprve v průběhu 70. let došlo k jejímu zařazení do sbírky kronik s evidenčním listem JAF 450. Po rozpuštění uměle vytvořeného archivního souboru Sběrka kronik EL JAF 450 v roce 2001 byla pamětní kniha obce zařazena mezi písemnosti německého původu. V návaznosti na předešlé došlo k založení nového archivního souboru AO Staré Sedlo s EL JAF 830.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Staré Sedlo pochází z let 1921 – 1939. Jedná se o 1 úřední knihu o celkové metráži 0,04 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované písemnosti užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézá písemnost I. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Využitelnost archivního souboru se omezuje pouze na pamětní knihu obce. Obsažnost informací v ní je však značná, proto hraje nezastupitelnou roli při rekonstrukci dějin obce a může se stát stěžejním badatelským pramenem poznání regionu.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. června 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung. Tachau :
Verfasser Karl Hlawaty : Schriftleiter in Pilsen, [1914]

Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau. Tachau : Herausgegeben von Richard Mayer
in Neuzedlisch, [1925]

Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg. Geretsried :
Heimatkundlicher Arbeitskreis der Tachauer in Geretsried und Ehrenheimatkreisbetreuer StR.
Josef Schmidt, 1973

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

*Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní
správa ministerstva vnitra ČSR,* 1976

*Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen
Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen,* 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od
počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

JANOŠKOVEC, Jiří. *Soupis kronik z okresu Tachov : uložených v okresním archivu,
Sborník okresního muzea v Tachově.* 1978, číslo 11.

MARTÍNEK, Zdeněk. *Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního
fondu, Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní
význam a změny. Díl IV. S – Ž,* Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2.* Tachov :
Okresní muzeum v Tachově, 1990.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO,
1998.

SCHUSTER, Franz. *Tachau – Pfraumberger Heimat.* Ulm/D : Gerhard Hess Verlag, 2000

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č. Obsah

Časový rozsah

Evid. jednotka

Obecní úřad 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1921 – 1939	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Staré Sedlo
Značka archivního souboru:	AO Staré Sedlo
Časový rozsah:	1921 – 1939
Počet evidenčních jednotek:	1 úřední kniha
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,04 bm
Stav ke dni:	22. června 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl